

บทที่ 2



วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น รวมทั้งปัจจัยที่มีความสามารถในการจำแนกกลุ่มนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนที่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า และกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์แต่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จากโรงเรียนรัฐบาลรูปแบบสหศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 610 คน ประกอบด้วยเพศชาย 320 คน อายุเฉลี่ย 14 ปี และเพศหญิงจำนวน 290 คน อายุเฉลี่ย 14 ปี โดยผู้วิจัยคัดเลือกโรงเรียนแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 7 โรงเรียน แล้วสุ่มห้องเรียนโรงเรียนละ 2 ห้อง

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง มีรายงานไว้ในบทที่ 3

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบ่งเป็น

1. ข้อมูลส่วนบุคคล
2. ข้อมูลพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ส่วนที่ 2 มาตรวัดและแบบประเมิน ทั้งหมด 5 ฉบับ คือ

1. มาตรวัดเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น
2. มาตรวัดการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน
3. มาตรวัดการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสำหรับนักเรียน
4. มาตรวัดการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส
5. แบบประเมินการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว

1. มาตรวัดเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

ตามแนวคิดของ Rosenberg (1960) เจตคติที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นภาพรวมที่เกิดจากอารมณ์ความรู้สึกและปัญญาความรู้ ดังนั้นเจตคติต่อเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจึงประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และความเชื่อของบุคคลว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะส่งเสริมหรือขัดขวางต่อค่านิยมอื่นๆ ของบุคคลหรือไม่

ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนามาตรวัดเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดยดัดแปลงข้อกระทงบางข้อจากมาตรวัดเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของ รัชนีวรรณ ดนัยดุชฎีกุล (2547) และสร้างข้อกระทงเพิ่มเติมตามแนวคิดเกี่ยวกับเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของ นิกร ดุสิตสินและคณะ (2545)

ลักษณะข้อกระทงเป็นความคิดเห็นเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น จำนวน 12 ข้อ เช่น การมีเพศสัมพันธ์เป็นการยืนยันความรักที่มีต่อกัน เป็นต้น

การตอบคำถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยให้ผู้ตอบ เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นของตนมากที่สุด

1.1 ขั้นตอนการสร้างและพัฒนามาตรวัด

การสร้างและพัฒนามาตรวัดเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีขั้นตอนดังนี้ คือ

1.1.1 ผู้วิจัยได้ดัดแปลงข้อกระทงบางส่วนจากมาตรวัดเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของ รัชนีวรรณ ดนัยดุชฎีกุล (2547) และสร้างข้อกระทงขึ้นใหม่ตามแนวคิดของนิกร ดุสิตสินและคณะ (2545) เพื่อให้เหมาะสมที่จะใช้เป็นมาตรวัดเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดยมีข้อกระทงในขั้นแรกรวมทั้งสิ้น 13 ข้อ

1.1.2 นำมาตรวัดในขั้น 1.1.1 ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ที่เป็นอาจารย์ในสาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ (ดูภาคผนวก) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และปรับปรุงแก้ไขจนได้รับความเห็นพ้องกัน 100% จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน

1.1.3 นำมาตรวัดที่ผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิในขั้น 1.1.2 ไปให้นักเรียนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 คน ทดลองทำและสอบถามนักเรียนเหล่านั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจภาษาและสำนวนที่ใช้ แล้วจึงปรับแก้สำนวนภาษาที่นักเรียนไม่เข้าใจ

1.1.4 นำมาตรวัดในขั้น 1.1.3 ที่ปรับแก้ภาษาแล้ว ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มทดสอบที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 คน เพื่อวิเคราะห์อำนาจจำแนกของข้อกระทง

โดยหาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นสูงและกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นต่ำในแต่ละข้อกระทง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติรายข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ พบว่า จากข้อกระทงทั้งหมด 13 ข้อ มีข้อที่ค่าเฉลี่ยไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติจำนวน 1 ข้อ จึงเหลือข้อกระทงที่ใช้ได้ 12 ข้อ

1.1.5 ทำการวิเคราะห์ข้อกระทงทั้ง 12 ข้อ จากมาตรวัดในข้อ 1.1.4 โดยการหาสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item-Total Correlation) พบว่า ข้อกระทงทุกข้อมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆ สูงกว่าค่า critical r ($r = .25$, $df = 60$, $p < .05$) และมีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .88

1.2 คุณภาพของมาตรวัด

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดทั้ง 12 ข้อ ที่พัฒนาแล้วจากข้อ 1.1.5 มาทดสอบคุณภาพอีกครั้งเพื่อหาความตรงของมาตรวัดโดยใช้เทคนิคต่างๆ ดังนี้ คือ

1.2.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis)

ผู้วิจัยนำมาตรวัดไปวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อหาความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 100 คน โดยวิธี Principle component และหมุนแกนองค์ประกอบแบบมุมจากด้วยวิธี VARIMAX พบว่า ข้อกระทงทั้งหมดนำมาสังกัดองค์ประกอบได้ 2 องค์ประกอบหลัก คือ องค์ประกอบที่ 1 ซึ่งประกอบด้วยข้อ 4, 6, 7, 8, 9, 10 และองค์ประกอบที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย ข้อ 1, 2, 3, 5, 11, 12

ทั้งนี้ องค์ประกอบที่ 1 อธิบายความแปรปรวนของข้อกระทงทั้งหมดได้ร้อยละ 31.29 และองค์ประกอบที่ 2 อธิบายความแปรปรวนของข้อกระทงทั้งหมดได้ร้อยละ 29.09 รวมทั้งสององค์ประกอบอธิบายข้อกระทงร่วมกันได้ร้อยละ 60.38 (ตารางที่ 2)

จากการสกัดองค์ประกอบที่ได้จากมาตรวัดนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Rosenberg (1960) เกี่ยวกับ 2 องค์ประกอบของเจตคติ คือ

องค์ประกอบแรกของมาตรวัด เป็นเรื่องของความเชื่อของบุคคลว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะส่งเสริมหรือขัดขวางต่อค่านิยมอื่นๆของตนหรือไม่

องค์ประกอบที่สองของมาตรวัด เป็นเรื่องของความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

ตาราง 2

แสดงค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) เมื่อหมุนแกนองค์ประกอบมุมฉากด้วยวิธี

VARIMAX

ข้อกระทง	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (VARIMAX-Rotated Loading)		ค่า Communality
	องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2	
ข้อ 1	.293	.803	.732
ข้อ 2	.200	.832	.732
ข้อ 3	-	.750	.566
ข้อ 4	.741	.235	.605
ข้อ 5	-	.837	.704
ข้อ 6	.836	.141	.718
ข้อ 7	.670	.212	.493
ข้อ 8	.788	-	.624
ข้อ 9	.572	.253	.391
ข้อ 10	.775	.158	.626
ข้อ 11	.393	.571	.480
ข้อ 12	.469	.594	.573
Sum of squares (eigen value)	5.74	4.387	10.127
Percentage of trace	31.29	29.09	60.38

1.2.2 เทคนิคกลุ่มที่รู้ลักษณะอยู่แล้ว (Known group technique)

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความตรงของมาตรวัด โดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้ลักษณะอยู่แล้ว (Known group technique) โดยกลุ่มที่คาดว่าจะน่าจะเป็นกลุ่มที่มีคะแนนเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นสูง คือ นักเรียนห้องท้ายที่มีผลการเรียนระดับต่ำ จำนวน 54 คน เป็นเพศชาย 32 คน เพศหญิง 22 คน มีอายุเฉลี่ย 14.1 ปี และกลุ่มที่คาดว่าจะน่าจะเป็นกลุ่มที่มีคะแนนเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นต่ำ คือ นักเรียนห้องต้นที่มีผลการเรียนดี จำนวน 54 คน เป็นเพศชาย 21 คน เพศหญิง 33 คน มีอายุเฉลี่ย 14.2 ปี พบว่ากลุ่มสูงมีคะแนนเฉลี่ย ($M=35.94$, $SD=8.50$) สูงกว่ากลุ่มต่ำ ($M=29.13$, $SD=8.40$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t=-4.19$, $p<.001$)

1.3 การตรวจให้คะแนน และการแปลผลมาตรวัด

มาตรวัดเจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีวิธีการตรวจให้คะแนนและแปลผลดังสรุปไว้ในตารางข้างล่าง

คำตอบ	คะแนน ข้อกระทงทางบวก	คะแนน ข้อกระทงทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

นั่นคือ สำหรับข้อความที่มีความหมายทางบวก ถ้าตอบ "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ให้ 5 คะแนน ถ้าตอบ "เห็นด้วย" ให้ 4 คะแนน ถ้าตอบ "ไม่แน่ใจ" ให้ 3 คะแนน "ไม่เห็นด้วย" ให้ 2 คะแนน และ ถ้าตอบ "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ให้ 1 คะแนน

ในทางตรงข้าม ในข้อความที่มีความหมายทางลบ จะให้ 1 คะแนนถ้าตอบ "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ถ้าตอบ "เห็นด้วย" ให้ 2 คะแนน ถ้าตอบ "ไม่แน่ใจ" ให้ 3 คะแนน "ไม่เห็นด้วย" ให้ 4 คะแนน และถ้าตอบ "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ให้ 5 คะแนน

ในส่วนของแปลผล คะแนนรวมจะมีค่าสูงสุด 60 คะแนน และต่ำสุด 12 คะแนน โดยในงานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ คือจะใช้ตัวเลขคะแนนในการวิเคราะห์ผล โดยไม่มีการแปลผลในเชิงคุณภาพว่าคะแนนระดับใดหมายถึงการมีเจตคติในเชิงบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และระดับใดหมายถึง การมีเจตคติในเชิงลบต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

ตัวอย่างข้อกระทง

ท่านคิดว่า	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. การมีเพศสัมพันธ์เป็นการยืนยันความรักที่มีต่อกัน					
2. เพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นการลดคุณค่าของกุลสตรี					

2. มาตรวัดการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน

จำนวน 8 ข้อ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980) และจากการทบทวนวรรณกรรม ประกอบด้วย 2 ส่วนย่อย คือ

- **มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของเพื่อนต่อบุคคลในการมีเพศสัมพันธ์** ในเพื่อน 4 ประเภทคือ เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน และเพื่อนรุ่นพี่ จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วยข้อ 1,3,5,7 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับความคิดของเพื่อนทั้ง 4 กลุ่ม ว่าเห็นด้วยหรือไม่ กับการที่นักเรียนจะมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในวัยเรียน ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ (ตรงมากที่สุด = -3 ถึง ตรงน้อยที่สุด = +3)

- **มาตรวัดแรงจูงใจที่บุคคลจะปฏิบัติตามความคาดหวังของเพื่อน** จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วย ข้อ 2, 4, 6, 8 เป็นคำถามที่ให้วัยรุ่นตอบว่า โดยทั่วไปต้องการปฏิบัติตามความคาดหวังของเพื่อนสนิท เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน เพื่อนร่วมห้อง และเพื่อนรุ่นพี่ หรือไม่ โดยข้อนี้จะสอดคล้องกับข้อ 2.1 โดยลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ (ตรงมากที่สุด = 7 ถึงตรงน้อยที่สุด = 1)

2.1 ขั้นตอนการสร้างและพัฒนามาตรวัด

ผู้วิจัยสร้างมาตรวัดตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ของ Ajzen & Fishbein (1980) ดังนี้

2.1.1 กำหนด "พฤติกรรม" ในแง่ของการกระทำ (action) เป้าหมาย (target) บริบท (context) และ เวลา (time) ซึ่งในมาตรวัดนี้ ได้แก่ "การมีเพศสัมพันธ์กับคนรักในช่วงวัยรุ่น"

2.1.2 กำหนด "กลุ่มอ้างอิงที่เด่นชัด" หรือกลุ่มคนสำคัญที่วัยรุ่นนึกถึง เมื่อคิดตัดสินใจจะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด ตามกลุ่มนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 177 คน ให้ตอบคำถามเพียง 1 คำถาม คือ "ใครบ้างที่ท่านจะนึกถึงเมื่อท่านคิดตัดสินใจจะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)" และได้คำตอบกลับคืนจากเด็กนักเรียนทั้งหมด 150 คน

นำคำตอบที่ได้ ไปจัดกลุ่มและเรียงลำดับจากความถี่สูงไปสู่ความถี่ต่ำ แล้วคัดเลือกเฉพาะคำตอบที่เด่นชัดและมีความถี่สูง (model salient referents) ไปใช้ ซึ่งผลที่ได้มีดังนี้ คือ

เพื่อน ร้อยละ 65

พ่อแม่ ครู แฟนอีกคนหนึ่ง และแฟนเก่า ร้อยละ 35

นั่นคือกลุ่มอ้างอิงที่เด่นชัด ที่มีความถี่สูงที่สุดที่นักเรียนจะนึกถึงเมื่อนักเรียนคิดจะมีเพศสัมพันธ์ก็คือ กลุ่มเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของ จันทนัฐ ทองศิริ (2539) ที่รายงานว่า ร้อยละ 95 ของนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ ระบุว่า

ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนทำให้เกิดมีพฤติกรรมดังกล่าว และเช่นเดียวกันกับงานวิจัยของ ปวีณา สายสูง (2541) ที่รายงานว่ กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งได้รับการชักจูงจากกลุ่มเพื่อนให้เข้าไปเที่ยวสถานเริงรมย์ และยังพบอีกว่ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการชักจูงจากเพื่อนจะมีสัดส่วนของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่า กลุ่มที่ไม่ได้รับการชักจูงจากเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ระวีวรรณ ดนัยดุขฎิกุล (2547) ที่รายงานว่ หากวัยรุ่นมีจำนวนเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้น โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

2.1.3 จากคำตอบที่ได้รับร้อยละ 65 ตอบว่ นักเรียนจะนึกถึงกลุ่มเพื่อนเมื่อคิดตัดสินใจจะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ผู้วิจัยได้คัดออกมาพบว่ ในกลุ่มเพื่อนนั้น สามารถจำแนกชนิดของเพื่อนได้ออกเป็น เพื่อนสนิท และเพื่อนร่วมห้องเรียน จึงได้ตั้งข้อกระทงให้สอดคล้องกับ แนวคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980) ในส่วนความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของเพื่อนต่อบุคคลในการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ "เพื่อนสนิทของฉันทคิดว่าฉันทควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก" และ "เพื่อนร่วมห้องของฉันทคิดว่าฉันทควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก" รวมทั้งในส่วนของ แรงจูงใจที่บุคคลจะปฏิบัติตามความคาดหวังของเพื่อน ได้แก่ "โดยปกติฉันทมักจะทำตามที่เพื่อนสนิทต้องการให้ฉันททำ" และ "โดยปกติฉันทมักจะทำตามที่เพื่อนร่วมห้องเรียนต้องการให้ฉันททำ" รวมทั้งสิ้น 4 ข้อ

2.1.4 นำมาตรวัดที่สร้างและพัฒนาขึ้นในชั้น 2.1.3 จำนวน 4 ข้อ ไปให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 คน ลองทำ และพูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจในภาษา และสำนวนที่ใช้ในมาตร แล้วเห็นควรมีเพิ่มชนิดของเพื่อน ซึ่งเดิมประกอบด้วย เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมห้องเรียน เพิ่มเติมข้อกระทงเกี่ยวกับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน และเพื่อนรุ่นพี่ ได้แก่ "เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกับฉันทคิดว่าฉันทควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก" และ "เพื่อนรุ่นพี่ของฉันทคิดว่าฉันทควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก" รวมทั้งในส่วนของแรงจูงใจ ได้แก่ "โดยปกติฉันทมักจะทำตามที่เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกับฉันทต้องการให้ฉันททำ" และ "โดยปกติฉันทมักจะทำตามที่เพื่อนรุ่นพี่ ต้องการให้ฉันททำ" รวมข้อกระทงในชั้น 2.1.3 และ 2.1.4 ทั้งสิ้น 8 ข้อ

2.2 คุณภาพของมาตรวัด

ผู้วิจัยนำมาตรวัดที่สร้างขึ้นตามโครงสร้างทฤษฎีไปหาคุณภาพของมาตรวัดดังนี้

2.2.1 นำมาตรวัดที่ประกอบด้วยข้อกระทงทั้ง 8 ข้อ ในชั้นสร้าง ตรวจสอบเนื้อหา (content validity) และโครงสร้างของมาตรวัดที่เป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of reasoned action) ของ Ajzen และ Fishbein (1980) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน

2.2.2 นำมาตรวัด ไปพูดคุยในสำนวนภาษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 คนเพื่อตรวจสอบสำนวนภาษาที่ใช้ว่เป็นที่เข้าใจ จากนั้นนำไปทดสอบกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 74 คน โดยนำคำตอบมาวิเคราะห์เพื่อนำคำตอบมาหาค่า

อำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ในเพื่อน 4 ประเภท ในเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของเพื่อนต่อบุคคลในการมีเพศสัมพันธ์ (normative believe=nb) ได้แก่ เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน เพื่อนรุ่นพี่ จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วยข้อ 1,3,5,7 กับแรงจูงใจที่บุคคลจะปฏิบัติตามความคาดหวังของเพื่อนในเรื่องทั่วไป (motivation to comply=mc) ในเพื่อน 4 ประเภทเช่นเดียวกัน จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วย ข้อ 2, 4, 6, 8 โดยนำเพื่อนประเภทเดียวกันคูณกัน ตามสูตร nb×mc นั่นคือจับคู่ข้อ 1 กับข้อ 2 คูณกัน ข้อ 3 กับข้อ 4 คูณกัน ข้อ 5 คูณกับข้อ 6 และข้อ 7 คูณข้อ 8 เช่น "เพื่อนสนิทของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก" คูณกับ "โดยปกติฉันมักจะทำตามที่เพื่อนสนิทต้องการให้ฉันทำ"

ผลจากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในเพื่อน 4 ประเภท พบว่า ประเภทของเพื่อนได้แก่ เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน เพื่อนรุ่นพี่ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ดูภาคผนวก ค.)

2.2.3 นำข้อกระทงที่คูณกันตามสูตรแล้ว วิเคราะห์ข้อกระทงด้วยค่าสหสัมพันธ์ระหว่างประเภทของเพื่อนกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item-Total Correlation) พบว่า เพื่อน 4 ประเภท มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างประเภทของเพื่อนกับคะแนนรวมทั้งฉบับ สูงกว่า critical r ($r = .22, df = 80, p < .05$) และมีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .80

2.3 การตรวจให้คะแนนและการแปลผล

จากทฤษฎี การกระทำด้วยเหตุผล (Theory of reasoned action) ของ Ajzen และ Fishbein (1980) บรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิง (Subjective norms = SN) โดยบรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิงนั้น แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของบุคคลต่างๆ ในกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำพฤติกรรม (normative belief = nb) ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ (ตรงมากที่สุด = -3 ถึงตรงน้อยที่สุด = +3) และแรงจูงใจที่บุคคลจะปฏิบัติพฤติกรรมตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตน (motivation to comply = mc) โดยลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ (ตรงมากที่สุด = 7 ถึงตรงน้อยที่สุด = 1) โดยคะแนนของการทำนายบรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนนำมาจากคะแนนที่ได้ในแต่ละข้อของแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของเพื่อนสนิท เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน เพื่อนร่วมห้อง เพื่อนรุ่นพี่ คูณกับคะแนนแบบสอบถามแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามเพื่อนสนิท เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน เพื่อนร่วมห้อง เพื่อนรุ่นพี่ แล้วนำคะแนนของผลคูณที่ได้มารวมกัน ดังสมการ $SN = \sum(nb)(mc)$ ดังนั้น เมื่อรวมคะแนนจะได้ ค่าที่อยู่ระหว่าง -84 ถึง 84 โดยถ้าค่าคะแนนเป็นลบแสดงว่านักเรียนมีแรงจูงใจที่จะปฏิบัติพฤติกรรมตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนของตนสูง

และถ้าค่าคะแนนเป็นบวกแสดงว่านักเรียนมีแรงจูงใจที่จะปฏิบัติพฤติกรรมตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนของตนต่ำ

ตัวอย่างข้อกระทง

ข้อความ	ตรง มากที่สุด	ตรง	ค่อนข้าง ตรง	เฉย ๆ	ค่อนข้าง ไม่ ตรง	ไม่ ตรง	ไม่ ตรง มากที่สุด
1. เพื่อนสนิทของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับ คนรัก	-3	-2	-1	0	1	2	3
2. โดยปกติฉันมักจะทำตามที่เพื่อนสนิทต้องการให้ ฉันทำ	7	6	5	4	3	2	1

3. มาตรวัดความภูมิใจในตนเองสำหรับนักเรียน

Coopersmith (1967) ได้สร้างแบบวัดเพื่อวัดความภูมิใจในตนเองสำหรับนักเรียน เพื่อใช้วัดมุมมองเกี่ยวกับตนเองในหลายแง่มุม (multidimensional) โดยฉบับเต็มของ Coopersmith Self-esteem Inventory : School Form มีข้อกระทงรวมทั้งหมด 58 ข้อ จากนั้น Coopersmith ได้พัฒนาแบบวัดดังกล่าวให้มีจำนวนข้อกระทงน้อยลงเรียกว่า The School Short Form มีข้อกระทงเพียง 25 ข้อ เพื่อเป็นทางเลือกในการใช้แบบวัดในกรณีที่มีข้อจำกัดด้านเวลา โดยมาตรวัดฉบับย่อนี้มีองค์ประกอบต่างๆ ครอบคลุมตามฉบับเต็ม รวมทั้งค่าสหสัมพันธ์ระหว่างฉบับเต็มและฉบับย่อเท่ากับ .86 (Coopersmith, 1967) โดยในงานวิจัยนี้จะใช้แบบวัดความภูมิใจในตนเองฉบับย่อ (The School Short Form) ลักษณะของแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบ 2 ตัวเลือก(Check list) จำนวน 25 ข้อ ประกอบด้วยข้อความทางบวกและข้อความทางลบ

แบบวัดความภูมิใจในตนเอง ของ Coopersmith นั้น แบ่งออกเป็น 4 ด้าน

1. ความภูมิใจในตนเองโดยทั่วไป (General Self-Esteem Scale) มี 12 ข้อ
ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ 1, 4,19
ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ 3, 7, 10, 12, 13, 15, 18, 24, 25
2. ความภูมิใจในตนเองด้านสังคม (Social Self-Esteem Scale) มี 4 ข้อ
ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ 5, 8,14
ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ 21
3. ความภูมิใจในตนเองด้านครอบครัวและผู้ปกครอง (Home Self-Esteem Scale) มี 6 ข้อ
ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ 9, 20
ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ 6, 11, 16, 22

4. ความภูมิใจในตนเองที่โรงเรียน (School Self-Esteem Scale) มี 3 ข้อ
ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ 2, 17, 23

3.1 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัด

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดความภูมิใจในตนเอง มาเรียบเรียงและพัฒนาตามขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

3.1.1 ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดมาเรียบเรียงเป็นภาษาไทยจำนวน 25 ข้อ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความถูกต้องของภาษา และปรับปรุงจนข้อความในมาตรเป็นที่เห็นพ้องต้องกันทุกท่าน 100%

3.1.2 นำมาตรวัดในขั้น 3.1.1 ไปแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ ที่ศูนย์การแปลคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาดูว่าแต่ละข้อกระทงเข้ากันได้ เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับมาตรต้นฉบับ

3.1.3 นำมาตรวัดที่ผ่านขั้นตอนข้างต้น ไปทดสอบกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน เพื่อนำคำตอบมาหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ภาคผนวก ค.) จากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) พบว่าข้อ 1 และข้อ 9 มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำกว่า critical r ($r = .16, df = 100, p < .05$)

แต่อย่างไรก็ตาม ข้อดังกล่าวมีลักษณะเป็นไปตามโครงสร้างตามแนวคิดและมีทิศทางของข้อกระทงไปในทิศทางเดียวกับต้นฉบับผู้วิจัยจึงเห็นควรให้คงข้อดังกล่าวไว้

3.2 คุณภาพของเครื่องมือ

ในด้านคุณภาพของเครื่องมือต้นฉบับนั้น Herz และ Gullone (1999) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง self-esteem กับ parenting style ในกลุ่มวัยรุ่นตอนต้น ชาวเองโก-ออสเตรเลีย จำนวน 118 คน และ ชาวออสเตรเลีย-เวียดนาม อายุ 12-19 ปี รายงานค่าสัมประสิทธิ์ Alpha ของ Cronbach เท่ากับ .88 และ .79 ตามลำดับ ในด้านความตรงของมาตร Herz และ Gullone (1999) ได้รายงาน Convergent validity และ Discriminant validity พบว่า ค่าคะแนนรวมของ Self-esteem มีสหสัมพันธ์ทางลบกับ neuroticism sub-scale ของ Eysenck Personality Questionnaire (EPQ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับ EPQ extraversion sub-scale อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดที่เรียบเรียงเป็นภาษาไทยจำนวน 25 ข้อ ไปทดสอบคุณภาพของมาตรวัดและความตรงของมาตรวัด ดังนี้

3.2.1 ผู้วิจัยนำมาตรวัดความภูมิใจในตนเองที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความถูกต้องของภาษา จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และผ่านการตรวจสอบข้อกระทงแต่ละข้อภายหลังการแปลกลับแล้ว ไปทดลองให้นักเรียน จำนวน 3 คน ลองทำรวมทั้งสอบถามเกี่ยวกับสำนวนภาษา แล้วนำมาปรับแก้อีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงนำไปทดสอบกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ได้ค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .84

3.2.2 ผู้วิจัยนำมาตรวัดในข้อ 3.2.1 ไปเก็บข้อมูลอีกครั้ง เพื่อหาความตรงของมาตรวัด กับกลุ่มที่รู้ลักษณะอยู่แล้ว (know group technique) กับกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่คาดว่าจะเป็กลุ่มสูง ที่อยู่ห้องคัดเฉพาะเกรดเฉลี่ย 4.00 จำนวน 56 คน เพศชาย 26 คน เพศหญิง 30 คน และกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่คาดว่าจะเป็กลุ่มต่ำ อยู่ห้องสุดท้ายของระดับชั้นและมีเกรดเฉลี่ย ไม่เกิน 3.00 จำนวน 56 คน เพศชาย 27 คน เพศหญิง 29 คน พบว่านักเรียนที่จัดอยู่ห้องคัด ($M=20.18, SD=5.77$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนห้องสุดท้าย ($M=16.02, SD=3.54$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t=4.60, df=110, p<.001$)

3.3 การตรวจให้คะแนนและแปลผล

ตอบ	ข้อกระทงเชิงบวก	ข้อกระทงเชิงลบ
ใช่	1	0
ไม่ใช่	0	1

ให้ 1 คะแนนถ้าตอบ "ใช่" ในข้อความที่มีความหมายบวก โดยมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 25 คะแนน และต่ำสุด 0 คะแนน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้คะแนนดิบ ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้น และไม่มีการแปลงคะแนนในการแปลผลในเชิงคุณภาพว่าคะแนนเท่าใดแปลว่าผู้นั้นมีความภูมิใจในตนเองในระดับสูงหรือต่ำ

ตัวอย่างข้อกระทง

ใช่	ไม่ใช่	ข้อความ
		1. ฉันเป็นคนที่ไม่หวั่นไหวกับปัญหาที่เข้ามาในชีวิต
		2. ฉันไม่มั่นใจถ้าจะต้องพูดต่อหน้าชั้นเรียน

4. มาตรวัดการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส

Arnett (1994) ได้พัฒนามาตรวัด Sensation seeking scale ซึ่งให้แนวคิดว่าการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส เป็นความต้องการความแปลกใหม่ (Novelty) และ ความเข้มข้นของสิ่งเร้า (Intensity) ลักษณะของมาตรวัด แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. ความแปลกใหม่ (Novelty) มี 10 ข้อ

ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ ข้อ 1, 5, 7, 9, 11, 15, 19

ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ ข้อ 3, 13, 17

2. ความเข้มข้นของสิ่งเร้าทางสัมผัส (Intensity) มี 10 ข้อ

ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ ข้อ 4, 8, 12, 14, 16, 18, 20

ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ ข้อ 2, 6, 10

4.1 ขั้นตอนการพัฒนาและคุณภาพของมาตรวัด

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส มาเรียบเรียงและพัฒนาตามขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

4.1.1 ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดมาเรียบเรียงเป็นภาษาไทย แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความถูกต้องของภาษา และปรับปรุงจนข้อความในมาตรเป็นที่เห็นพ้องต้องกันทุกท่าน 100%

4.1.2 นำมาตรวัดในชั้น 4.1.1 ไปแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ ที่ศูนย์การแปลคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาดูว่าแต่ละข้อกระทงเข้ากันได้ เป็นไปในทิศทางและองค์ประกอบเดียวกัน

4.1.3 นำมาตรวัดที่ผ่านขั้นตอน 4.1.1 และ 4.1.2 ไปให้นักเรียนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 คน ทดลองทำรวมทั้งสอบถามนักเรียนเหล่านั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจภาษาและจำนวนที่ใช้ แล้วจึงปรับแก้จำนวนภาษาที่นักเรียนไม่เข้าใจ

4.1.4 นำมาตรวัดที่ผ่านขั้นตอน 4.1.3 ที่ปรับแก้จำนวนภาษาแล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มทดสอบที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 165 คน เพื่อนำคำตอบมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ เป็นรายข้อกระทง พบว่า จากข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ มีข้อที่ค่าเฉลี่ยไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติ จำนวน 3 ข้อ การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง กับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item-Total Correlation) จึงเริ่มที่จำนวนข้อกระทง 17 ข้อ พบว่าข้อ 7, 10, 13 และ 15 มีค่าต่ำกว่านัยสำคัญ critical r ($r = .16, df = 100, p < .05$) แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าข้อ 13 และข้อ 15 มีค่าสหสัมพันธ์สูง

กว่าข้อ 7 และข้อ 10 รวมทั้งอยู่ในมิติความแปลกใหม่หากตัดออกจำนวนข้อในมิตินี้จะลดลงอีก ดังนั้นจึงเห็นควรให้คงข้อดังกล่าวไว้ (ดูการคัดเลือกข้อกระทง ภาคผนวก ค.)

ดังนั้นมาตรที่ตัดแล้วจำนวน 15 ข้อ ดังที่วิเคราะห์แล้วในชั้น 4.1.4 จะประกอบด้วย

มิติความแปลกใหม่ (novelty) มี 6 ข้อ

ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ ข้อ 1, 9, 11, 15, 19

ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ ข้อ 13

มิติความเข้มของสิ่งเร้าทางสัมผัส (intensity) มี 9 ข้อ

ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ ข้อ 4, 8, 12, 14, 16, 18, 20

ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ ข้อ 2, 6

4.2 คุณภาพของมาตรวัด

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดไปหาคุณภาพ ดังนี้

4.2.1 ผู้วิจัยนำมาตรที่ตัดแล้วจำนวน 15 ข้อ ในข้อ 4.1.3 มาหาค่า Reliability กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คนได้ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha เท่ากับ .75

4.2.2 ผู้วิจัยวิเคราะห์ความตรงของมาตรโดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้ลักษณะอยู่แล้ว (Known group techniques) โดยกลุ่มที่คาดว่าจะเป็นกลุ่มสูงซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ห้องท้ายที่ชอบเล่นกีฬาประเภทสุดขีด เช่น สเก็ตบอร์ด ขอบรถแข่ง และอยู่ชมรมกีฬา บาสเกตบอล ฟุตบอล จำนวน 40 คน เป็นเพศชาย 24 คน เพศหญิง 16 คน โดยมีอายุเฉลี่ย 14.1 ปี และกลุ่มที่คาดว่าจะจะเป็นกลุ่มต่ำที่อยู่ชมรมพุทธศาสนา หมากล้อม คณิตศาสตร์ อ่านหนังสือ จำนวน 40 คน ซึ่งเป็นนักเรียนห้องต้น เป็นเพศชาย 12 คน เพศหญิง 28 คน โดยมีอายุเฉลี่ย 14.1 ปี พบว่ากลุ่มสูงมีคะแนนเฉลี่ย ($M=43.85, SD=3.77$) สูงกว่ากลุ่มต่ำ ($M=37.63, SD=4.27$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t=6.91, p<.001$)

ในด้านคุณภาพของมาตรวัดต้นฉบับมาตรวัดการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส ต้นฉบับ Arnett (1994) รายงานค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha เท่ากับ .70 โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนวัยรุ่นจำนวน 116 คน เพศชาย 54 คน และเพศหญิง 62 อายุระหว่าง 16-18 ปี ทั้งนี้ ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha ของมิติความเข้มของสิ่งเร้าทางสัมผัส (intensity) เท่ากับ .64 และมิติความแปลกใหม่ (novelty) เท่ากับ .50 จากนั้นในปี 1997 Arnett, Offer และ Fine (1994) ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวซึ่งโดยขาดการไตร่ตรองกับกลุ่มตัวอย่างอายุ 17-18 ปี จำนวน 139 คน ในโรงเรียนมัธยมปลาย รายงานค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha เท่ากับ .70 ในด้านความตรงของมาตร Ferrando และ Chico (2001) ได้นำมาตรวัดการแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสของ Arnett (1994) มาทดสอบโดยการนำมาตรวัดการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสทั้งของ

Arnett (1994) และ Zukerman (1979) มาหาความสัมพันธ์กันในมิตีย่อยพบว่ามิตีย่อยทั้งของ Zukerman และ Arnett มีสหสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมาตรเต็มของทั้งสองมีความสัมพันธ์สูงถึง .72 ($r = .72$)

4.2 การตรวจให้คะแนนและการแปลผล

คำตอบ	คะแนน ข้อกระทงทางบวก	คะแนน ข้อกระทงทางลบ
จริงมาก	4	1
จริง	3	2
ไม่จริง	2	3
ไม่จริงมาก	1	4

สำหรับข้อความที่มีความหมายทางบวกจะให้ 4 คะแนน ถ้าตอบ "จริงมาก", 3 คะแนน ถ้าตอบ "จริง", 2 คะแนน ถ้าตอบ "ไม่จริง" และ 1 คะแนนถ้า "ไม่จริงมาก" สำหรับข้อความทางลบจะให้ 1 คะแนน ถ้าตอบ "จริงมาก", 2 คะแนน ถ้าตอบ "จริง", 3 คะแนน ถ้าตอบ "ไม่จริง", และ 4 คะแนน ถ้าตอบ "ไม่จริงมาก" คะแนนรวมของมาตรวัดการแสวงหาการสัมผัส มีคะแนนสูงสุด = 60 คะแนน และต่ำสุด = 15 คะแนน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้คะแนนดิบ ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้น และไม่มี การแปลงคะแนนในการแปลผลในเชิงคุณภาพว่าคะแนนเท่าใดแปลว่าผู้ที่มีลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสในระดับสูงหรือต่ำ

ตัวอย่างของข้อกระทง

ข้อ	ไม่จริง มาก	ไม่จริง	จริง	จริง มาก
1. ฉันคิดว่ากรได้แต่งงานกับชาวต่างชาติน่าจะดี				
2. เวลาที่ฉันฟังเพลง ฉันชอบฟังเพลงเสียงดัง				

5. มาตรฐานการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว (Chulalongkorn Family Inventory [CFI])

ตามแนวคิด McMaster Model of family functioning แห่งมหาวิทยาลัย McMaster พัฒนาและเรียบเรียงโดย อุมพร ตรังคมบัติ (2540) ลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 36 ข้อ ซึ่งประกอบด้วย ข้อความที่มีความหมายทางบวก ได้แก่ ข้อ 1, 2, 4, 5, 7, 8, 10, 11, 3, 14, 16, 17, 19, 20, 22, 23, 25, 26, 28, 29, 31, 32, 34 และ 35 และข้อความที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27, 30, 33 และ 36 โดยข้อกระทงในแบบประเมินแบ่งการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว 6 ด้าน ได้แก่

- ด้านการแก้ไขปัญหา (Problem solving)
ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 8, 25, 26
- ด้านการสื่อสาร (Communication)
ได้แก่ ข้อ 9, 16, 23, 28, 31
- ด้านบทบาท (Roles)
ได้แก่ ข้อ 10, 17, 29
- ด้านการตอบสนองทางอารมณ์ (Affective Responsiveness)
ได้แก่ ข้อ 4, 11, 18, 34, 35
- ด้านความผูกพันทางอารมณ์ (Affective Involvement)
ได้แก่ ข้อ 5, 12, 21, 24, 33
- ด้านการควบคุมพฤติกรรม (Behavior control)
ได้แก่ ข้อ 6, 13, 27, 30
- ด้านหน้าที่ทั่วไป (General Function)
ได้แก่ ข้อ 7, 14, 15, 19, 20, 22, 32, 36

5.1 คุณภาพของมาตรฐานประเมิน

มาตรฐานประเมิน CFI ได้สร้างและพัฒนาขึ้นตามแนวคิดทฤษฎีการทำหน้าที่ของครอบครัว แห่งมหาวิทยาลัย Mcmater ซึ่งเดิมคือ Family Assessment Device (FAD) โดย

อุมพร ตรังคมบัติ (2538) นำมาพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพสังคมไทย โดยมีผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นคณาจารย์ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และตรวจดูความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ว่าข้อกระทงแต่ละข้อเข้ากันกับองค์ประกอบแต่ละด้าน ซึ่งเมื่อปรับแล้วคงเหลือข้อกระทง 36 ข้อ เมื่อเป็นที่เห็นพ้องต้องกัน นำไปหาค่าความเที่ยง (reliability) รายงานค่าสัมประสิทธิ์

Cronbach's alpha ของแบบประเมิน CFI เท่ากับ .88 ในส่วนงานวิจัยได้มีผู้นำแบบ ประเมิน CFI ไปใช้ในการวิจัย 2 เรื่อง คือ

ภูมิภาชาติ แสงเขียว (2542) นำไปใช้ในการศึกษาเรื่องการปรับตัวและการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวของผู้ป่วยโรคจิตเภท จำนวน 10 คน ซึ่งเป็นผู้ป่วย โรงพยาบาลสวนปรุง จังหวัดเชียงใหม่ รายงานค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha ของแบบประเมิน CFI เท่ากับ .85

จากนั้น มานิดา ธรรมตารีย์ (2545) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว ระดับความความภูมิใจในตนเองกับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีการศึกษา 2544 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,825 คน รายงานค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha ของแบบประเมิน CFI เท่ากับ .86

ผู้วิจัยเห็นว่ามาตรประเมิน CFI มีคุณภาพและได้มีผู้ได้ลองนำไปใช้จริงแล้วจึงได้ติดต่อขออนุญาตขอใช้มาตรประเมิน CFI จากเจ้าของแบบประเมิน แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 74 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha เท่ากับ .82

5.2 เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล

คำตอบ	คะแนน ข้อกระทงทางบวก	คะแนน ข้อกระทงทางลบ
ตรงมากที่สุด	4	1
ตรงปานกลาง	3	2
ตรง	2	3
ไม่ตรงเลย	1	4

คะแนนรวมของมาตรวัดการรับรู้เกี่ยวกับครอบครัว มีคะแนนสูงสุด = 144 คะแนน และต่ำสุด = 36 คะแนน โดยที่ค่าคะแนนสูงจะหมายถึง นักเรียนรับรู้ว่าการครอบครัวของเขาทำหน้าที่ได้ดี และในทางตรงกันข้ามค่าคะแนนที่ต่ำจะหมายถึง นักเรียนรับรู้ว่าการครอบครัวของเขาทำหน้าที่ได้ไม่ดี (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2541)

ตัวอย่างข้อกระทง

ข้อความ	ตรงมากที่สุด	ตรงปานกลาง	ตรงน้อย	ไม่ตรงเลย
สมาชิกในครอบครัวช่วยกันแก้ไขปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในบ้านได้				
มีการพูดคุยกันเสมอว่าวิธีการแก้ไขปัญหาที่ทำไปนั้นได้ผลหรือไม่				

วิธีการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากสาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเสนอเรื่องขออนุมัติในการเข้าเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ติดต่อโรงเรียนในกรุงเทพมหานครจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและขอความร่วมมือจากผู้บริหารโรงเรียนแต่ละแห่ง พร้อมทั้งแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย
3. ผู้วิจัยเข้าพบและแนะนำตัวกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนแต่ละห้อง ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย แล้วมอบใบขออนุญาตผู้ปกครองของนักเรียนในการอนุญาตให้นักเรียนเข้าร่วมในการตอบแบบสอบถามของผู้วิจัย พร้อมนัดหมายครูและนักเรียนเพื่อกลับมาเก็บข้อมูลจริง
4. ผู้วิจัยพร้อมผู้ช่วยวิจัย เข้าพบนักเรียนกลุ่มเดิมพร้อมขอใบอนุญาตจากผู้ปกครองในการอนุญาตให้เข้าร่วมในการวิจัย เฉพาะผู้ที่ได้รับการอนุญาตจากผู้ปกครองเป็นลายลักษณ์อักษร เท่านั้นที่จะมีสิทธิเข้าร่วมในการวิจัย
5. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริง รวมทั้งอธิบายถึงสิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย
6. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม อธิบายถึงวิธีตอบแบบสอบถามโดยละเอียด แล้วเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามในสิ่งที่ไม่เข้าใจ โดยผู้วิจัยอยู่กับกลุ่มตัวอย่างตลอดการตอบแบบสอบถาม
7. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม
8. ภายหลังจากการเก็บแบบสอบถามเป็นที่เรียบร้อย ผู้วิจัยแสดงความขอบคุณนักเรียน และคุณครู พร้อมทั้งให้ความรู้ทางวิชาการและข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อ รวมทั้งตอบปัญหาข้อซักถามแก่นักเรียน 1 คาบเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ และความถูกต้อง จากนั้นนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไป ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ใช้สถิติวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มพหุคูณ (Multiple Discriminant Analysis) วิเคราะห์แยกเพศชายและหญิง โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ต่างๆ ดังนี้

2.1 ประมาณค่าฟังก์ชันการจำแนกกลุ่ม (discriminant function) ด้วยวิธีการ

วิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) ใช้สถิติวิลคิสแลมดา (Wilks' Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรที่มีอยู่เข้ามาวิเคราะห์เป็นขั้นๆ โดยการเพิ่มตัวแปรครั้งละ 1 ตัว ตามลำดับความสำคัญของตัวแปร ในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่ม และการเกาะกลุ่มกันภายในกลุ่ม หากค่า Wilks' Lambda ที่ได้มีค่าต่ำ คือมีค่าใกล้ศูนย์ จะหมายความว่า ตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์นั้นๆ มีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้ดี

2.2 วิเคราะห์สมการที่ได้พร้อมแปลผล

การนำเสนอข้อมูล

1. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ ของกลุ่มนักเรียนที่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ กับกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยเสนอในรูปแบบ ตารางแสดงผล
2. แสดงผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่มีความสามารถในการจำแนกความแตกต่าง โดยวิเคราะห์แยกเพศชาย และเพศหญิง นำเสนอในรูปแบบ ตารางผลการวิเคราะห์ กราฟแสดงการจำแนกกลุ่ม